

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

CEEA CE ESTE CU NEPUTINȚĂ LA OAMENI ESTE CU PUTINȚĂ LA DUMNEZEU

DUMINICA A 18-A DUPĂ RUSALII
(Pescuirea minunată)

†) SF. CUV. HARITON
MĂRTURISITORUL;
SF. PROROC BARUH;
SF. CUV. NEOFIT
ZĂVORĂTUL DIN CIPRU

„Cerul, pământul, marea, toată lumea aceasta este o mare și preaslăvită
carte dumnezeiască, în care se descoperă, prin însăși tăcerea lor,
Dumnezeul cel propovăduit.” (Sf. Grigorie Teologul)

Dreptmăritori creștini, ne aflăm în Duminica a XVIII-a după Rusalii, iar Evanghelia de la Sfântul Evanghelist Luca, pe care am citit-o în cadrul Sfintei Liturghii, poartă numele de „Evanghelia pescuirii minunate”. Învățăturile care se desprind din această pericopă evanghelică ne arată taina Bisericii și viața creștinului în general.

Predica lui Iisus șezând în corabie este o prefigurare a tainei Bisericii prezentă în lumea aceasta, precum a corabiei plutind pe marea uneori liniștită, alteori învolburată. Biserica este corabia mântuirii, care trece pe oameni din lumea aceasta pământească, în care viața omului este amestecată cu păcatul și cu moartea, pe tărâmul celălalt al existenței, în Împărăția lui Dumnezeu, care este „dreptate, și pace, și bucurie în Duhul Sfânt”. (Romani 14, 17)

„Învățăturile, toată noaptea ne-am trudit și nimic n-am prins, dar după cuvântul Tău, voi arunca mrejele.” (Luca 5, 5), sunt cuvintele lui Simon Petru care, smerit și ascultător fiind, a împlinit ceea ce i-a poruncit Iisus, Învățătorul Său. Semnul smereniei lui Simon Petru este ascultarea sa de Iisus, fără să pună vreo întrebare, fără să ceară vreo explicație și fără să știe ce va urma.

Ascultarea smerită a pregătit minunea neașteptată: două corăbii umplute cu pește, gata-gata să se scufunde. La vederea acestei minuni, Simon Petru s-a înfricoșat. În loc să se bucure, s-a

însăpăimântat. Imediat, de la apelativul „Învățăturile” trece la cuvintele „Doamne, ieși de la mine, că sunt om păcătos” (Luca 5, 8), teama omului credincios când se întâlnește cu lucrarea sfințeniei Fiului lui Dumnezeu.

Așadar, vedem în cuvintele și gesturile ucenicului Simon Petru din Evanghelia acestei Duminici atitudinea pe care trebuie s-o avem noi, creștinii, când ne întâlnim cu Domnul nostru Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, prezent tainic în Sfânta Liturghie, care se săvârșește în corabia mântuirii, Biserica. Văzând smerenia și teama lui Simon Petru, pricinuite de pescuirea minunată, Domnul nostru Iisus Hristos îl cheamă la o nouă ascultare: „Nu te teme, de acum vei fi pescar de oameni.” (Luca 5, 10) După aceasta, Apostolii „au lăsat totul și au mers după El.” (Luca 5, 11), iar „lucrătorii viei” trebuie să fie smeriți, ascultători și harnici, așa cum au fost și Sfinții Apostoli. Sfântul Isaac

Sirul spune că „Dumnezeu dăruiește omului harul Său pentru smerenia care vine din multe osteneți”. Foarte adesea, ne străduim să facem ceva bun, dar nu reușim când dorim noi și cum dorim noi, ci când voiește Dumnezeu și cum voiește El.

Tot Sfântul Isaac Sirul spune: „Căci până nu se smerește omul nu ia plata lucrării sale. Iar răsplata nu se dă lucrării, ci smereniei [...] harul dumnezeiesc vine cu îmbelșugare peste aceia care rabdă în tot felul toată încercarea și tot necazul, spre dovedirea vitejiei lor.”

Să învățăm, așadar, că înțelepciunea lui Dumnezeu este mai presus decât părerea sau priceperea noastră individuală, puterea Lui este mai mare decât puterile noastre, iar harul și sfințenia lui Dumnezeu sunt izvor de lucrări minunate, neașteptate și mântuitoare.

Amin! ❖

Pr. Ioan Emil Gheorghe

SFINȚII CUVIOȘI IOSIF ȘI CHIRIAC DE LA MĂNĂSTIREA BISERICANI

Sfântul Cuvios Iosif de la Bisericani

Este primul sihastru cunoscut în Muntele Bisericanilor și întemeietorul mănăstirii cu același nume.

Cuviosul Ieroschimonah Iosif de la Bisericani a trăit în prima jumătate a secolului al XV-lea, fiind de origine dintr-un sat din ținutul Neamțului.

De mic, având înclinare spre viața călugărească, a intrat în obștea Mănăstirii Bistrița. Aici a primit tunderea în monahism și a deprins de la părinții bătrâni viața duhovnicească, postul și neîncetata rugăciune.

Văzând că nu are destulă liniște la Mănăstirea Bistrița, a luat binecuvântare de la egumenul mănăstirii și a plecat să se închine la mormântul Domnului din Ierusalim. S-a retras apoi în pustia de pe Valea Iordanului, unde a ajuns, în câțiva ani, sihastru vestit. Aici s-a nevoit într-o peșteră, mai întâi singur, apoi cu câțiva ucenici, răbdând multe ispite de la diavol. Ducând o viață de o înaltă trăire duhovnicească, și-a adunat în preajma lui 17 pustnici – 5 români și 2 greci –, întemeind astfel prima obște monahală românească din Țara Sfântă.

Dar năvălind arabii asupra Sfintelor Locuri, după multă tulburare, Cuviosul Iosif și-a luat ucenicii și a venit în Moldova, la Mănăstirea Bistrița. Astfel, sihăstria lui Iosif s-a mutat din Valea Iordanului în Moldova, pe Muntele Bisericanilor.

După ce numărul ucenicilor a crescut, a înălțat o mică biserică, al cărei hram era Bunavestire, construind și chilii împrejur. Pentru viața monahală de aici, a statornicit rânduiala achimitchi

Canonizarea Sfinților Cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani a fost hotărâtă în cadrul sesiunii de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din data de 5-7 martie 2008, iar proclamarea solemnă a canonizării a avut loc pe data de 5 iunie la Mănăstirea Neamț, alături de alți șapte cuvioși nemțeni. Sunt prăznuiți în data de 1 octombrie.

(neadormită), după modelul Mănăstirii Studiiților de la Constantinopol, ce presupunea rugăciune neîncetată în biserică și la chilii, post, metanii, cântarea psalmilor, ascultarea și dragoste.

Năvălind turcii, care le-au incendiat biserica, s-au hotărât să plece la Sfântul Munte Athos. Pe drum însă li s-a arătat într-un stejar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care le-a spus că și aici este Grădina sa, deci să rămână la Bisericani.

Mai târziu, Schitul Cuviosului Iosif s-a numit „Schitul Bisericani”, adică „al evlavioșilor”, pentru că monahii se rugau aici cu lacrimi și mulți se vindeau de boli cu rugăciunea și binecuvântarea Cuviosului Iosif.

Sfântul Cuvios Chiriac de la Bisericani

Sfântul Chiriac s-a nevoit la începutul sec. al XVII-lea la Mănăstirea Bisericani, care număra pe atunci peste 100 de călugări. S-a retras în pustie, într-o peșteră din muntele lui Simon, unde s-a nevoit singur, în aspră osteneală, timp de 60 de ani. Vara și iarna petrecea pe munte cu trupul gol, în rugăciune curată, biruind, cu puterea lui Hristos, neputințele firii și ispitele diavolului.

Pe acest cuvios l-a cunoscut și Sfântul Ierarh Dosoftei, Mitropolitul Moldovei, care, mai târziu, după mutarea cuviosului la Domnul, i-a sărutat sfintele moaște. Este cunoscut ca unul dintre marii sihaștri din Carpați, având o viață pilduitoare: trăirea în desăvârșită lepădare de sine, smerenie și în neîncetată rugăciune. Și-a dat sufletul lui Hristos, numărându-se printre sfinții români cinstiți de popor. Moaștele lui au fost așezate în peștera în care a trăit, peșteră ce se poate vedea și astăzi și în care s-a amenajat, mai apoi, un paraclis în cinstea lui. Mai târziu, din cauza deselor

tulburări din țară, sfintele moaște au fost împărțite.

Icoana Maicii Domnului de la Bisericani

Icoana Maicii Domnului de la Bisericani, din Paraclisul mănăstirii este legată de o întâmplare minunată din viața Sfântului Iosif de la Bisericani. Pe vremea cotorpitorilor păgâni, turcii incendiază biserița de lemn, ruinând totul în calea lor. Îndurerați, călugării, în frunte cu Sfântul Cuvios Iosif, vor să se retragă de la Bisericani spre Sfântul Munte Athos. Dar într-o zi de iulie a anului 1449, pe când Sfântul Iosif cobora cu ucenicii săi, într-un stejar a izbucnit o vedenie de fulger. Era Maica Domnului, Stăpâna Sfântului Munte și a monahilor, care cu blândețe îi va întreba: „Unde vă duceți, părinților?” „Mergem în Muntele Athos, în Grădina Maicii Domnului”, au răspuns aceștia. „Rămâneți pe loc, părinților, căci și aceasta este grădina Mea”.

Scena celor patru călugări, cu vedenia Maicii Domnului în stejar, a fost zugrăvită pe iconostasul Maicii Domnului din biserica voievodală a Mănăstirii Bisericani, în anul 1517, dar și pe peretele din dreapta paraclisului acesteia, ce poartă hramul „Aco-perământul Maicii Domnului”. În scorbura stejarului, călugării au găsit atunci o icoană a Maicii Domnului, păstrată până astăzi. Pe acel loc ei au înălțat o bisericuță din lemn, iar după câțiva ani, prin ajutorul Sfântului Voievod Ștefan cel Mare și al urmașului său, Ștefăniță Vodă, a fost zidită biserica de piatră de la Bisericani, la circa 800 de metri de acel loc.

Se spune că icoana Maicii Domnului de la Bisericani are și darul de a curma durerile celor care suferă de boli ale plămânilor. ✿

ACOPERĂMÂNTUL MAICII DOMNULUI

Împărătesei celei alese mai înainte de veci,
împărătesei celei mai înalte decât
toată făptura cerului și a pământului,
care a venit oarecând la rugăciune
în biserica cea din Vlaherne și se ruga pentru
cei din întuneric, aceștia și noi, cu credință
și cu umilință, îi serbăm Acoperământul ei
cel luminos. Iar tu, ca ceea ce ai putere nebiruită,
izbăvește-ne pe noi din toate nevoile, ca să strigăm
ție: Bucură-te, bucuria noastră; acoperă-ne pe noi
de tot răul cu cinstitul tău Acoperământ!

Acatistul Acoperământului Maicii Domnului - Condac 1

La 1 octombrie prăznuim una dintre minunile Maicii Domnului și anume Acoperământul Maicii Domnului. Această sărbătoare, în slavonă „Pocrovul”, amintește minunea din biserica Maicii Domnului din cartierul Vlaherne din Constantinopol, din timpul împăratului Leon Înțeleptul (886-911).

Atunci Sfânta Fecioară s-a arătat în toată slava ei cerească Sfântului Andrei cel Nebun pentru Hristos ca ocrotitoare și mijlocitoare a creștinilor: „Într-o noapte, pe când doxologia se încheia la Vlaherne, Sfântul Andrei a fost răpit în extaz în mijlocul mulțimii: «A văzut limpede, cu ochii săi, o Doamnă foarte înaltă, înaintând prin ușile împărătești, înconjurată de un cortegiu armonios. La dreapta și la stânga, preacinstitul Ioan Botezătorul Înaintemergătorul și Ioan Evanghelistul o sprijineau cu mâinile lor; un alai de sfinți, înveșmântați în alb, o însoțeau [...] Când cortegiul a ajuns la amvon, Andrei s-a îndreptat către ucenicul său Epifanie, întrebându-l: «O vezi pe Stăpâna și Doamna universului?». Acesta i-a răspuns: «O văd,

părintele meu duhovnicesc». Și în fața ochilor lor, stând îndelung în genunchi, Doamna s-a rugat, lăsând lacrimile să-i curgă pe dumnezeiescul și preacuratul său chip. Terminând rugăciunea, s-a apropiat de Altar, reîncepând să se roage pentru poporul care o înconjură. Atunci, desfăcând strălucitorul său Acoperământ și desfășurându-l cu o impunătoare măreție, l-a ținut întins cu mâinile sale neprihănite și a acoperit cu el întreg poporul care se afla dedesubt. Și un răstimp destul de îndelungat, acești minunați vizionari l-au contemplat, desfășurat deasupra mulțimii și răspândind în jur o slavă dumnezeiască.” (Acta Sanctorum)

Pe atunci orașul era asediat de barbari. Minunea s-a întâmplat pe la ora 4 dimineața, în timpul unei privegheri de sâmbătă spre duminică. La slujbă se aflau, așa cum am menționat, și Sfântul Andrei al Constantinopolului, „cel nebun pentru Hristos”, cu ucenicul său, preotul Epifanie. Maica Domnului s-a arătat în biserică, stând la rugăciune înconjurată

de îngeri și de sfinți. Și-a desfăcut la un moment dat acoperământul peste toți cei din biserică. Această haină, numită în grecește „maphorion” sau „mandylion” are forma omoforului arhierilor.

Creștinii cinsteau de mai multă vreme anumite veșminte ale Maicii Domnului. Împăratul Leon I Tracul a adus în 473 din Palestina acoperământul (adică mantaua) și brâul Maicii Domnului, așezându-le într-o raclă în Biserica Vlaherne, ctitoria recentă a împărătesei Pulheria (450-453). Aici au avut loc multe minuni la atingerea de sfintele relicve. Împărăteasa Zoe, ultima soție a lui Leon IV, s-a vindecat de epilepsie prin atingerea de brâul Maicii Domnului. Pentru aceasta, a cusut brâul cu fir de aur, așa cum se poate vedea și astăzi.

Acatistele, paraclisele și rugăciunile adresate Maicii Domnului ocupă un loc central în viața Bisericii și a credincioșilor; dintre acestea face parte și Acatistul Acoperământului Maicii Domnului. ❖

Cinstirea Icoanei Maicii Domnului „Grabnic Ascultătoare”

Cinstirea acestei icoane se face pe 1 octombrie. Ea se află la Mănăstirea Dohiaru din Athos, fiind pictată, se pare, în secolul al X-lea, în vremea păstoririi Sfântului Neofit (9 noiembrie) ca egumen al mănăstirii. Zugrăvită în tehnica fresco, se află pe exteriorul peretelui vestic al trapezei din partea stângă a intrării în mănăstire.

În anul 1664, călugărul Nil, cu ascultare la trapeza mănăstirii, venea la sala de mese cu o făclie aprinsă în mână, care făcea mult fum negru, iar el trecea cu torța chiar pe lângă icoana Maicii Domnului. Într-o zi Nil aude o voce din icoana Maicii Domnului,

zicându-i să nu mai îndrăznească să-i mai afume cinstita icoană. Dar Nil a crezut că e o glumă a vreunui frate și a ignorat avertismentul, continuând să meargă spre bucătărie cu torța aprinsă.

Atunci Maica Domnului îl certă cu asprime: „Călugăr nevrednic de această numire, oare ai să mai continui mult cu obrăznicia ta, afumându-mi chipul?” Și pe loc călugărul Nil a orbit. Abia atunci a înțeles Nil că însăși Maica Domnului îi vorbise, căci răbda zilnic fumul din făclia lui. Din acest moment, călugării au aprins o candelă la Sfânta Icoană și au început a o tămâia mereu, cinstind-o în acest chip pe Maica Domnului.

Orb fiind, Nil se ruga mult, cu lacrimi

la Icoana Măicuței, să-l ierte și să-l vindece. După îndelungă pocăință, Nil aude din nou vocea cea minunată zicându-i: „Nile, am primit pocăința ta și Bunul Dumnezeu te-a iertat, dăruindu-ți iarăși vederea”. Spune ocrotitoarea mănăstirii: „Toți cei care vor avea nevoie de ajutor să alerge către mine și nu-i voi trece cu vederea. Drept aceea, să se numească această icoană a mea «Grabnic Ascultătoare».” Îndată Nil și-a recăpătat vederea, mulțumindu-i și slăvind-o pe Preacurata Stăpână. După această întâmplare, părinții

Mănăstirii Dochiariu au blocat culoarul acela, pentru a fi doar loc de rugăciune în fața sfintei icoane. S-a construit și un paraclis în cinstea Icoanei Maicii Domnului, în care s-au așezat o copie a frescei, ferecată în aur și argint.

Înainte de aceste Sfinte Icoane făcătoare de minuni se cântă zilnic Paraclisul Maicii Domnului, icoana fiind un izvor nesecat de tămăduiri și mângăieri, fiind cinstită în întreaga lume. Ea este mai ales ocrotitoarea familiilor creștine și, în mod special, ajutoare a femeilor ce nu pot naște.

Copii ale icoanei au fost mereu cinstite cu mare dragoste în Rusia și prin ele s-au făcut multe minuni, vindecări de ciumă și posedare demonică.

Mai multe biserici din România au primit copii ale Icoanei Maicii Domnului Grabnic Ascultătoare de la Măn. Dochiariu. Printre acestea se numără Măn. Lainici (2006), Biserica „Sf. Apostoli Petru și Pavel” I din Botoșani (2019), Biserica Sf. Grigorie Palama din București și Biserica Sf. Gheorghe-Nou din București (2019). ✦

MARTIRII ȘI ASUMAREA CRUCII

În Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci, Luarea Crucii,

în Evanghelia de la Marcu 8, 34-38 citim și despre urmarea lui Hristos: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape viața și-o va pierde, iar cine își va pierde viața sa pentru Mine și pentru Evanghelie, acela și-o va câștiga.”

Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul?

Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său? Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri. Și le zicea lor: „Adevărat grăiesc vouă că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind întru putere.” (Marcu 8, 34-38; 9, 1)

Această temă importantă a asumării și acest cuvânt memorabil al evangheliei „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie”, pe care le găsim în Marcu 8:34; Matei 16:24, Luca 9:23, reprezintă un punct central al învățăturii patristice despre martiriu și urmarea lui Hristos. Sfinții Părinți au comentat pe larg acest verset, mai ales în legătură cu martiriul, văzând în el o chemare la o unire deplină cu Hristos, chiar până la jertfa supremă. Este important de conștientizat că „lepdarea de sine” nu înseamnă doar renunțarea la voia proprie, la atașamentul de viața pământească ci, așa cum vedem la martirii Bisericii, chiar înfrângerea fricii față de moartea fizică prin mărturisirea în orice împrejurare a evangheliei lui Hristos. Martirii au înțeles teologia și filosofia crucii și și-au asumat-o în viața lor înfrângându-și propria voință prin asumarea voii lui Hristos. Istoricul Eusebiu de Cezareea arată în opera sa despre martirii din Palestina că aceștia „și-au luat crucea” în sens propriu, mergând spre moarte cu bucurie. Sfântul Vasile cel Mare spune în mod clar că „A lua crucea înseamnă a sta gata în orice clipă pentru moarte, a fi pregătit să primești moartea pentru Hristos și pentru poruncile Lui.”

Acest lucru este întărit și de Sf. Ioan Gură de Aur în Omiliile sale la Matei, în mod particular în Omilia LV, la Matei 16:24: „Când zice: «să se lepede de sine», ne arată că nu este de ajuns să ne lepădăm de bani, ci trebuie să ne lepădăm și de viața însăși... pentru că cel ce se teme de moarte nu poate urma cu adevărat lui Hristos.”

Evanghelia aceasta este atât de înaltă în înțelepciunea pe care o propune pentru că mesajul său conține un întreg paradox: cine vrea să fie un câștigător al vieții fizice în această lume, ca într-o competiție sportivă sau de orice alt fel, va fi un pierzător, va rata obiectivul și nu va intra în posesia premiului. În schimb, cel care se va înscrie în competiția cea înaltă având ca obiectiv viața de dincolo, prin urmarea plenitudinii vieții creștine în Hristos, va pierde câștigul fizic din această lume dar va primi medalia vieții de dincolo. Prelungirea acestui conținut teologic de la praznicul Înălțării Sfintei Cruci și reconfirmarea bucuriei asumării crucii în duminica de după 14 Septembrie, ne arată că cei care aleg partea cea bună sunt cei care discern și înțeleg că realitatea fizică e intermediară, și o putem folosi să câștigăm realitatea vieții de dincolo. Iar Crucea și cei care și-au asumat paradoxul ei moarte-viață, în special martirii, trebuie să fie exemple vii ale Bisericii în orice vreme. Rodul crucii este

viața veșnică iar cei care doresc să intre în posesia acestui rod trebuie să trateze cu discernământ viața aceasta pământească și să caute împlinirea evangheliei care ne poate conduce la viața veșnică.

Bibliografie: Eusebiu de Cezareea. Scrieri I: *Istoria Bisericească. Martirii din Palestina*, colecția PSB 13, trad. și note de Pr. Prof. Teodor Bodogae, București: Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, 1987; Sf. Vasile cel Mare, *Scrieri. Partea I*, colecția PSB 17, trad. de D. Fecioru, București: EIBMBOR, 1986; Sf. Ioan Gură de Aur, *Omiliile la Matei*, colecția PSB 23, trad. de D. Fecioru, București: EIBMBOR, 1994. ✦

Pr. Popa Ionuț-Florentin,
parohia Seaca de Câmp, Jud. Dolj

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 28 SEPTEMBRIE - 5 OCTOMBRIE 2025

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 28.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) – Utrenia, Sf. Liturghie
Mărti 30.09	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist
Miercuri 01.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Acoperământul Maicii Domnului - Utrenie, Sfânta Liturghie
	16 ³⁰ -18 ³⁰	Sfântul Maslu
Vineri 03.10	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist
Sâmbătă 04.10	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 05.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte. Iubirea vrăjmașilor) Utrenia, Sfânta Liturghie